

JUSTÍCIA SOCIAL

PREU:
15 CTS.

Exigim la deportació a Bata dels patrons del ram tèxtil

ORGAN DE LA UNIÓN SOCIALISTA DE CATALUNYA

LLIÇONS DE LA VAGA

Ha fracassat una altra vaga general. Aquesta no era «revolucionària» sinó «en principi», però, de primer intent, no volgué ésser més que una protesta contra les deportacions a Bata.

La vaga ha fracassat i, consegüentment, el Govern pot entendre que l'opinió pública aplaudeix la deportació en massa dels revolucionaris de braços caiguts.

Vet ací una conseqüència sorprenent de la tàctica comunista-llibertària. Tanmateix, no cabia esperar-ne una de millor, puix és especialitat comunista-llibertària trencar-ho tot.

En llurs mans s'ha gastat una arma punyent de combat proletari: la vaga. Emboscats en «comissions» i en «juntas» i en «redaccions» a tant la setmana, els faistes 99 % i els faistes 100 % han jugat a les vagues parcials i generals; n'han fet, de les vagues, un esport i un justificant de llur tràgica xerrameca revolucionària. I han esgotat els treballadors, per als quals cada vaga és un drama espiritual i familiar.

Intoxicats per llurs falòrniques «ideologies», molts obrers joves, somniadors, però de cervell simple i de cultura primària, han donat la vida, la sang, la llibertat, quan no han deixat en el camí del sacrifici l'entusiasme i la fe. I estèrilment, sense finalitat, sense possibilitat, perquè els Lenin, els Trotski, els Kropotkin d'aquí es diuen, oh tristesa!, Durruti, o Ascaso, o Pestaña, o Alaiç, o Maurín, personatges de Monipodi ben a l'espanyola uns, i revolucionaris de costums i de psicologia essencialment burgesa, altres!...

Però, la davallada de la C. N. T. i dels grups pseudo-revolucionaris que encara disputen l'hegemonia als faistes 99 i 100 %, no ha de desorientar el Govern de la República.

El fracàs de la vaga general no vol dir pas que els treballadors aprovin, acceptin les deportacions en massa. No; i de fet és la derrota merescuda del faisme i del comunisme oficial i oficinós, dels «tècnics» i dels «professionals» d'una revolució que no saben, ni volen, ni pensen fer.

Cometria el Govern de la República un error greu si creient-se emparat per l'opinió pública, persisteix en la política repressiva de les deportacions en massa, i amb el criteri unilateral que fins ara l'ha caracteritzat, i si mantingués amb excessiva inflexibilitat la deportació de bon nombre d'obers que han delinquit per inconsciència. Puix l'entestament governamental, ultra accentuar els tons ja massa pujats de burgesisme liberal, seria el començament de la rehabilitació del faisme irresponsable i aventurer i la seguretat d'un retorn triomfal dels exemplars més indesitjables.

Fins avui, el faisme ha estat ell mateix el seu pitjor enemic. I per anorrear-lo totalment i definitiva, cal que la República renunciï a les deportacions.

CRIDA A LES DONES

II

LA TEVA ACTIVITAT

La teva activitat social i política, dona, ha de començar ara mateix. Primer, perquè n'ets un dipòsit riquíssim; segonament, per a fer honor al dret que se t'ha concedit; i, per últim, perquè les futures generacions t'ho estan demanant.

Tu, que poseeixes tan dolçament i tan fortament alhora l'instint maternal, ¿no sents, a vegades, en les més nobles fondàries del teu ésser, com un anhèl sublim que, ultrapassant aquest teu instint, et transporta als temps futurs, generacions enllà, i et fa veure com la teva llavor, com la teva acció, hi és encara viva i fecunda, i et fa, per tant, a tu, eterna dins de la teva raça, dins de la Humanitat i dins de l'Univers?... (Oh, aquest anhèl d'immortalitat, tan just i tan humà—i tan burdament explotat en el camp femení per malvats o ignorants pastors!)

La veu que clama per la teva activitat, dona, és aquesta veu de l'avenir. ¿Com te negaries, doncs, a integrar-te a la vida d'acció social i política que reclama urgentment la Ciutat Nova, la Ciutat de l'Avenir?

...Mans a la feina, doncs.

L'ENTITAT «FAMÍLIA»

Tu, criada dins el clos d'una família, quan l'instint maternal va parlar en la teva naturalesa, decantant-te vers l'home de la teva elecció, vares passar a constituir una altra família. És el sistema de la societat actual, que no seria gens censurable, molt al contrari, si no portés en si el microbi del partidisme i de l'enfrontament inevitable entre les diverses entitats familiars de la societat. En aquest sistema torna a posar-se de manifest l'egoisme personal, molt menys accentuat, però, que en el sistema individual, perquè la Família és una superació de l'Individu.

Pensa que encara no vares haver constituït família, amable lectora que m'acompanyes en el fil de la conversa, vares sentir-te immediatament erigida en directora, en protectora i en defensora d'eix món petit creat per tu mateixa, el qual, per aquest precís motiu d'ésser obra teva, fou estimat per tu amb un amor completament absolut i incondicional.

Com la majoria dels grans amors, va implicar de seguida aquest un desamor, o, en el millor dels casos, una indiferència per a les altres entitats similars.

El natural desig que els propis fills gaudissin feia inevitable l'acumulació de guany i la previsió a ultrança: mesures que, per contracop, eren un tort per als que formaven un altre clos i no tenien tantes oportunitats o aiventoses, o mitjans de proveir els propis gaudis i necessitats.

¿Comprends ara, dona, el camí d'ascensió que anem fent? Jo et parlava suau d'un anhèl supra-maternal, encara que basat plenament en aquesta mateixa forma genital de la nostra naturalesa femenina. D'un anhèl que, amb consciència o sense, sentim, i el qual, si no l'ofeguem amb les onades del materialisme avial a què lliurem encara contemporàniament les nostres sensacions sistematitzades, ens supera el medi ambient.

Ja no és el sentit de maternitat immediata, real i concreta sobre un o alguns éssers concebuts en les nostres pròpies entranyes carnals: és un sentit de maternitat il·limitada i eterna, que ens fa considerar lligades en carn i en esperit les generacions que vindran, i que ens fa sentir un amor i una efusivitat que s'estén dels propis fills reals a tots els fills de mare que han de néixer, i... el que és més interessant, als que han ja nascut, als que ja viuen, als que són ja part constituent d'altre clos familiar que no pas el nostre.

ESTAT SOCIAL SUPERIOR

Ací comença, amiga meva, en aquest noble anhèl del nostre ésser femení, la modalitat que ens ha de portar a una vida social superior a la familiar que impera avui.

Lluny de malparlar de la institució Família, que considerem una de les fonts de sentiments més dolços i més sans per als humans, creiem que s'ha de con-

servar; però purificada del seu primordial egoisme per la visió d'un estat social superior. Perquè si la Família és una superació de l'Individu, la Societat—que no exclou pas ni un ni altra—és una superació de la Família.

¿No és veritat, dona, que amb la conversa de la setmana passada i amb la que estem sostenint avui, ja et sents a gust en el pla on hem pujat? ¿No és veritat que d'ara endavant ja no quedaries satisfeta d'ésser solament, primer la joguina preferida de l'home, després la directora de la Llar i després la mare-marassa dels teus fills reals (mare-marassa que de tan parcialment que els estima ni s'adona que deixa de pensar en els altres infants—tots els quals han vingut al món amb tants de drets econòmics com els d'ella)?

Tots aquests títols, d'estimada de l'home, mestressa de la Llar i mare de família, els estimem en tot el que valen, que és molt, i els vols conservar amb tot el valor llur, naturalment. Però vols ésser, de més, la Dona Social, és a dir, la dona espiritual per excel·lència, justa, cultivada i comprensiva, que vol estructurar al costat del company Home la nova societat, i per a això, a més de pensar en els propis fills, pensa en els fills de tots els homes i dones, i a més de pensar en la seva pròpia Llar, pensa en la de tots els seus conciutadans, i a més de pensar en el benestar de la seva família pensa en el de la comunitat.

ACTE CIVIL

Ahir tingué lloc l'enterrament civil del nostre company Pere Santacana, pare de Na Rosa Santacana i pare polític del nostre company director de JUSTÍCIA SOCIAL, Joan Comorera, tots ells afiliats a la Secció de la U.S.C. de Barcelona.

Rebin aquests nostres companys l'expressió sincera del nostre condol.

EL PAS DECISIU

Si així penses, amiga, ja ets dels nostres. Gustosament t'allargo la mà, i dic als meus amics de la Unió Socialista de Catalunya: «Aquí teniu una nova companya.» I ja sé que tu t'hi inscriuràs de gust, i t'hi trobaràs com a casa teva.

La nostra U. S. de C. t'espera amb els braços oberts. Té una tasca a fer, intensa, delicada, gloriosa.

Vol donar el seu matís a la Ciutat Nova. Vol impregnar del seu esperit, l'esperit d'ella. Vol ésser-hi ara, en els inicis de la seva vida, i vol ésser-hi després, en el desenrotllament de la seva potencialitat.

Tu, dona, no pots mancar-hi. Tu hi aportaràs l'efusió, la cordialitat, la gràcia: si ets dona d'anys, l'experiència dels íntims dolors socials, i si ets dona jove, la vibració, la generositat, l'impuls.

SARA LLORENS DE SERRA

Unió Socialista de Catalunya

Avui s'inaugura el Congrés de la Federació Comarcal de Barcelona

Aquesta nit, a dos quarts de deu, s'inaugurarà el Congrés constituït de la Federació Comarcal de Barcelona, a l'estatge Alt de Sant Pere, 24, pral.

Per a la democràcia catalana, aquesta serà una data fecunda. La Unió Socialista de Catalunya, en ple període d'organització i creixença, és ja quelcom exemplar, i serà, segurament, el partit de principis i de disciplina que ha de controlar, primer, i dirigir, després, la vida col·lectiva de la nostra terra.

Les seccions de Barcelona, constituïdes amb rapidesa filla d'una poderosa vitalitat, deliberaran avui i demà. Els seus delegats, elegits en assemblees plenament democràtiques, expressaran el que pensa la U. S. C. de la gestió dels seus homes representatius, i concretaran l'ideari socialista en l'estructura interna i en la política general de la ciutat.

JUSTÍCIA SOCIAL saluda cordialment els companys delegats i els desitja bon encert en les deliberacions i un alt i exemplar criteri en les resolucions.

ORDRE DEL DIA

L'ordre del dia del Congrés és el següent:

Validesa de títols de delegats.

Reglament de discussió.

Constitució del Congrés i nomenament de les ponències de programa mínim d'acció municipal, d'Estatut i de proposicions.

Projecte d'Estatuts.

Informe dels regidors.

Programa mínim municipal.

Proposicions.

DELEGATS

En les assemblees parcials realitzades per les seccions han estat nomenats els següents delegats:

Secció del Districte I.—F. Rosell Montané i J. Roure i Torent, titulars; Josep Bergonyó, suplent.

Secció del Districte II.—M. Molina, E. L. Salas i J. Sallés, titulars; G. Vinyes, suplent.

Secció del Districte III.—Frederic Cardona, Antoni Valls i Antoni Carneado, titulars.

Secció del Districte IV.—Isidre Palmada, Lluís Ardiaca, Daniel Jufresa i Albert Farrés, titulars.

Secció del Districte V.—Rafael Castellort, Emili Granier Barrera i Josep Grau Verdú, titulars.

Secció del Districte VI.—Elionor Serrano, Josep A. de Rafael, Joan Fronsojà, Emili Mira i Antoni Alsina, titulars.

Secció del Districte VIII.—Francesca Rovira, Pere Mateo, Rafael Ramis, Cosme Rofes, Estanislau Ruiz i Agustí Coma, titulars; Josefa Boira i Pere B. Sales, suplents.

Secció I del Districte IX.—Conrad Guardiola, Joan Miranda i Josep Murtra, titulars.

Secció I del Districte X.—Francesc Viladomat, Antoni Vilardell i Joan Carulla, titulars.

PROPOSICIONS

De la Secció del Districte I.

«Queda sentat com a principi que el Comitè Executiu pot sortir de les seves funcions estatutàries, és a dir, les executives, organització de propaganda i organització material del Congrés, únicament en circumstàncies excepcionals, sempre que sigui estrictament indispensable per tractar-se de qüestions de la major

(Segueix a la pàgina 4)

LA SETMANA POLITICA

Capitalisme i armaments

L'any 1931, 59 països més o menys civilitzats, és a dir, capitalitzats, varen esmerçar en armes 103.550.026.925 francs. Els quatre països més armats del món són: els Estats Units, 17.685.625.000 francs; Rússia 14.473.567.675 francs; França, 11.674.000.000 francs, i Anglaterra, 11.631.375.000 francs. Segueixen Itàlia, 6.223.662.500 francs; Japó, 5.921.537.500; Índia, 5.289.690.550; Alemanya, 4.298.076.000; Espanya, 2.814 milions 282.500; Xina, 2.357 milions 291.250, i Polònia, francs 2.301.825.000.

Aquestes xifres no descobreixen tota la veritat. El món capitalitzat, o diguem-ne civilitzat, esmerça potser altra quantitat en els altres òrgans coercitius per «in interna», continental, intercontinental i colonial. Les subvencions a certes companyies de navegació, a certes empreses aeronàutiques (de fàbrica i vol), a certes línies carrilaires, a certes carreteres, tenen adjectius purament militars. Al costat de l'exèrcit oficial, cada país organitza un segon exèrcit que no es computa en els càlculs estadístics de Ginebra: exemple, la milícia feixista italiana, tan nombrosa i més ben pagada i utilada que l'exèrcit regular; la guàrdia civil i la policia d'assalt i la policia de seguretat a peu i a cavall i els carrabiners, a Espanya. Fixeu-vos en qualsevol país del món civilitzat i hi trobareu la mateixa superposició de cossos armats, casernes curules d'armes, de centenars de milers d'homes que no tenen altra funció que la d'espiar, caçar i matar homes, de centenars de milions de pessetes perdudes en l'abisme de la tècnica destructiva i de la coerció física envers els germans d'ací i d'enllà les fronteres. Disfressats, en quasi tots els ministeris trobareu més milions de pessetes que escolant-se per innombrables i alhora imperceptibles canals, van a sumar-se a la immensa allau militar. I l'estructura jurídica, fonamentalment coercitiva, degenera en una xarxa d'institucions, d'organismes, de nuclis més o menys paràsits que s'arrapen als grans cossos i òrgans estatals.

En règim capitalista, la meitat dels cabals sostrets a les economies nacionals s'esmercen en el sosteniment de l'aparell coercitiu i dels seus rodatges militar, judicial, policial i, força sovint, aristocràtic i clerical.

En règim capitalista, l'home és l'enemic. A l'interior, l'enemic dels privilegis de classe. A l'exterior, l'enemic que està a l'aguait i cobeja l'hegemonia. I més enllà de les fronteres continentals, l'enemic que disputa les terres i les ànimes, i els cossos negres, grocs i bruns.

En règim capitalista, la vida és de caserna, és policial, és la sospita sistemàtica, és triomf del cínic i derrota del virtuós, és exaltació de les qualitats negatives. I no serà d'altra manera mentre subsisteixi el règim, mentre la riquesa material, el valor moral, la substància espiritual dels homes serveixin per a enfortir i fer perdurar la injustícia, l'arbitrarietat, el sometiment econòmic del gran nombre a una petita casta que és egoista per essència i dictatorial, per instint de conservació.

Què valen, doncs, les conferències de desarmament, els discursos pacifistes, si els que han de desarmar, els que han de pacificar són, precisament, els que necessiten de la violència per a subsistir, els que de la violència n'han fet la llei de llur poder, la clau de volta del règim?

Les armes, la coerció sistemàtica, la violència en tots els ordres de la vida, la guerra, com derivació inevitable d'un règim que oposa l'home a l'home, grups

d'homes a grups d'homes, són efectes, no causes. Efectes de la civilització capitalista, que desapareixeran en quant la humanitat suprimeixi el capitalisme.

Limitació d'armaments? Desarmament progressiu? Contingents reduïts? Pressupostos escurçats? Paraules estèrils, que no curen ni curaran la plaga viva de la humanitat. És possible que les grans potències capitalistes, assetjades per la crisi i la revolució social, es posin d'acord per a disminuir el feix militar, coercitiu. Però, en proporcions diferents, el problema serà el mateix i romandrà en el mateix pla.

No hi haurà pau damunt la terra, en règim capitalista!...

La revolució que comença

El 27 de juny de 1789, poc abans de morir, poc abans de les matances de setembre, preludi del Terror, va dir Mirabeau: «Quina felicitat que aquesta gran Revolució vagi endavant sense carnisseries i sense llàgrimes!... La història ha parlat ja massa dels actes de ferocitat.»

I a mitjans de 1917 va dir Albert Thomas que era la «Revolució russa la més lluminosa, la més alegre i la més incruenta!»

Suprimim Mirabeau i Thomas, no adjectivem la revolució, i ens trobarem a Espanya, en el decurs d'aquest primer acte republicà. Quantes vegades no hem sentit l'oratória de jocs florals de tants republicans del 12 d'abril i d'abans, que no se'n saben avenir del seny revolucionari palesat en les hores crítiques del traspàs borbònic? Hem fet una revolució pacífica, ens diuen, una revolució honorable, bona minyona; sense precedents en la història de la feréstega humanitat! Som l'espill i l'orgull d'Europa, conclouen...

Anem a pams, senyors! A França i a Rússia varen ésser tan bons minyons com nosaltres, en començar. No serem nosaltres com varen ésser francesos i russos, en la segona part revolucionària?

Les revolucions no es jutgen pels seus començaments. Es jutgen en bloc i pels seus acabaments. Com fineixen, no com comencen: vet ací el que val i resta.

Nosaltres? Evidentment, nosaltres seguirem el camí de França i de Rússia, si els revolucionaris inicials cometien els mateixos errors de Mirabeau i dels girondins, de Miliukov i Kerenski i dels menxevics.

I ja hi som. A França va haver-hi dos problemes fonamentals: la terra i el sufragi universal. No els van resoldre ni els monàrquics constitucionalistes ni els republicans moderats. Sota ells, la Revolució va viure el període dels grans i bells discursos i dels fets petits: de les solucions homeopàtiques. Parlant, parlant, varen obrir les portes del terror i el cistell tràgic de la guillotina. I la Revolució, en anorrear-los, resolgué d'un cop, fulminantment, els dos fonamentals problemes de la terra i del sufragi.

A Rússia, els dos motors de la Revolució varen ésser la guerra i la terra. Volent pau i volent terra, els pagesos-soldats i els que romanien en llurs pobles, foragitaren el tsar i posaren la República en mans de menxevics, de socialistes-revolucionaris, de la burgesia liberal. Però la guerra continuà, i la terra no es reparatí. I amb torrents d'eloqüència els revolucionaris de la primera etapa — la més lluminosa, la més alegre, la més incruenta! — volgueren apaivagar la set de pau i de terra del poble rus. I parlant, parlant, varen trillar el camí dels bolxevics, i la Revolució en ofegar el darrer discurs en la gorja del darrer menxevic,

va resoldre d'un cop, fulminantment, els dos fonamentals problemes de la terra i de la pau. Aquí?

La terra, l'Estatut, la socialització progressiva de la producció, són els problemes fonamentals de la revolució espanyola. En votar per la República, el poble va votar per la reforma agrària, per l'organització federal de l'Estat, per l'elevació immediata dels assalariats als plans superiors de l'economia. El fet senzill, superficial, formal, de posar un president al palau del Borbó, no obstant la seva pressió sentimental, no hauria provocat l'explosió cívica, definitiva, del 12 d'abril.

Substantivament, la revolució espanyola no ha resolt cap problema fonamental. La reforma agrària, sabotjada per Marcellí Domingo, s'allunya. La Constitució no és federal. La Constitució reconeix amb timidesa el nou dret socialitzant. I el Govern de la República, a les Constitucions, va caracteritzar-se per un esperit burges liberal segle XIX, antirevolucionari. Els problemes polítics i cívics, característics del segle XIX, i actuals aquí per l'endarreriment de cinquanta anys heretat de la restauració borbònica, són al primer pla. La secularització, el divorci, qüestions insignificants que no mereixen més d'unes hores d'atenció, han monopolitzat les sessions parlamentàries des de l'aprovació de la Constitució. Les Constituents van degenerant en collegi d'advocats.

Discursos, de bells discursos, n'hem sentit molts. La Revolució

ha estat cantada en tots els tons, però no ha estat realitzada, encara, i en vigílies, ja, del primer aniversari. Parlant, parlant, els socialistes espanyols, els republicans burgesos, i faran integralment el joc de l'extremisme històric i l'articularan arreu de la península? Qui tingui ulls a la cara, en veurà els símptomes: aquestes vagues endèmiques i els mils incidents d'avís que es succeeixen i es repeteixen en ciutats i poblats humils d'història inèdita. Són símptomes que revelen una profunda inquietud social, un desconhort creixent en les masses, començament del viratge sentimental dels cervells simplistes que tant poden posar la República en mans d'un demagog ardit que d'un almirall Horty o Mussolini autòcton.

Com a la França de 1789, com a la Rússia de 1917, hem començat una revolució, pacífica en el primer estadi, l'efusiu. Finirà, com la francesa, com la russa, catastròficament, en el segon estadi, el positiu?

Els de la «cordial comprensió»

Els parlamentaris de la Unió Socialista de Catalunya i de l'Esquerra no varen votar la confiança al Govern, en demanar-la aquest com a conclusió al debat de les deportacions. Això va ésser comentat per Luz, òrgan màxim dels intel·lectuals de la «cordial comprensió», de faisó freudiana.

Va dir Luz, més o menys: «Pobra Catalunya, si li confiem l'ordre públic.»

Ja abans, davant la trencadissa de Maura, va descobrir el joc en què excel·lia contra Catalunya: anihilar-nos per esgotament, i amb paraules fraternals.

De què té por, Luz? L'ordre públic no és funció de la Generalitat. Però la presència de la Generalitat ha suavitzat la política tradicional dels Governos civils. I Catalunya ha estat, des de la proclamació de la República, i no obstant la pesta de vagues normals o revolucionàries (de braços caiguts), la part més tranquil·la, menys tacada de sang, de la península.

L'ordre públic, en mans de la Generalitat, serà una seguretat de pau ciutadana, una conseqüència de les realitzacions socials del Govern de Catalunya. Nosaltres, els catalans, pesi a la fama, som gent pacífica, essencialment constructiva. Per això, per excés de bonhomia, qualsevol pistoler vingut de l'altra banda de l'Ebre se'ns imposa. Per això, llegint la llista dels deportats a Bata i agafats a Barcelona i a la Conca bergadana, hi trobareu menys d'un 5 % de catalans.

Veritat. El desordre ens ve de fora. El desordre d'un poder públic que no comprèn la nostra psicologia. El desordre d'uns «apòstoles» forans que campen pistola en mà en mig d'un poder desarmat per tradició i repugnància racial a la violència física.

La pau catalana serà un fet amb política i amb ordre públic catalans.

Plagi o no a Luz, òrgan màxim de la «cordial comprensió».

JOAN COMORERA

El conflicte de la casa Saula de Calella

Pocs dies després de la implantació de la República en el nostre país, els obrers de la Casa Saula Germans, fàbrica de pastes per a sopa, presentaren a la Direcció de la casa unes bases de treball, en les quals, entre altres punts, hom estipulava uns determinats salaris i un subsidi de maternitat per a les obreres, diferent i al marge del subsidi legal de maternitat que regeix l'Institut Nacional de Previsió.

Al cap d'una mesada que aquestes bases foren establertes i signades pel gerent de la casa, un dels germans Saula, una obrera esdevingué mare i la casa es negà a satisfer el subsidi pactat, excusant-se que havia acceptat aquelles bases amb coacció. Amb aquesta excusa la Direcció denuncià aquelles bases de treball i els obrers varen avenir-se a discutir unes noves bases en les quals es conformaven a una rebaxa de salaris, 50 cèntims menys que en els de les bases anteriors, per jornal, i la supressió d'aquell especial subsidi de maternitat. En compensació els treballadors demanaven que hom acceptés una base establert que en cas d'escassetat de treball, sigui per crisi, sigui per superproducció, el treball fos repartit equitativament entre tots els obrers, i en aquest cas l'excés d'operaris, si n'hi havia, s'anularia per la natural amortització de les baixes d'obers que oocorreguessin. Els treballadors d'aquest punt en feren un cavall de batalla perquè sabien que la casa Saula estava negociant la compra d'una màquina especial molt perfeccionada i en conseqüència un sobrant de personal, cosa que naturalment perjudicaria a algun dels seus companys. Per això els obrers no podien transigir en aquest aspecte i les discussions han estat múltiples, fins que el senyor Saula es col·locà en una actitud completament tancada i no admeté de cap manera aquell repartiment equitatiu.

En aquest afer hi intervingué el batlle de Calella inútilment, així, també sense cap eficàcia hi va intervenir el senyor Ugarte, representant del governador senyor Anguera de Sojo. En vista que el senyor Saula, malgrat les importants concessions dels seus obrers, no volia admetre que en cas de manca de treball, aquest per poc que fos se'l repartissin entre tots els operaris, determinaren i li comunicaren que restaven subsistents les primitives bases de treball, si bé acceptaren la reducció dels jornals.

Naturalment, com que la casa Saula no havia experimentat fins aquell

dia minva de treball, el conflicte encara no havia pres realitat i els obrers tots continuaven en el seu lloc dins de la fàbrica.

Però vingué el dia que el senyor Saula havia de satisfer, d'acord amb les bases que els obrers consideraren subsistents, aquell especial subsidi de maternitat a aquella obrera i el senyor Saula es negà a pagar-lo. Els obrers com a protesta feren mig matí de vaga de braços caiguts i a la tarda en tornar al treball es trobaren amb la fàbrica tancada.

L'alcalde de Calella ho manifestà al Govern Civil i en resposta li fou comunicat que ordenés la reobertura de la fàbrica, la qual cosa el batlle complí remetent al senyor Saula un ofici, el duplicat del qual aquell senyor va signar. Malgrat això, el patró no ha obert la fàbrica; naturalment, ha perdut molts d'encàrrecs i comandes perquè ell fou el primer en comunicar als seus clients el conflicte plantejat a casa seva i la consegüent impossibilitat de servir-los. Així li serveix ara de pretext per argumentar que l'escassetat de treball l'obliga a una selecció de personal. En aquest punt rau el nus de l'afer.

S'han tingut innombrables entrevistes al Govern Civil i a l'Ajuntament de Calella sense cap resultat, en primer lloc per una atenció incomprendible al patró, el qual s'ha situat en una posició intransigent i no vol admetre cap concòrdia. L'alcalde de Calella havia proposat que es sotmetés l'afer a un arbitratge de gent tècnica presidida per una persona de prestigi i amb caràcter neutre, però el senyor Saula no vol admetre intervenció de cap mena perquè es creu infal·lible i creu que la seva autoritat en la fàbrica és absoluta i no admet discussió. Per això no vol admetre cap concòrdia ni solució si no és a base de seleccionar el personal i acomiadar alguns dels seus obrers. Els obrers estan fatigats de tant perdre el temps. Fills per la seva part han transigit en unes qüestions màximes, com és la reducció de salaris i la supressió d'aquell especial subsidi de maternitat, i accepten la decisió del propietari arbitrada, però no es poden conformar a una fórmula que faculti al patró de seleccionar al seu únic criteri el personal de la seva fàbrica, sinó que estan disposats a reparar-se equitativament la feina. Al senyor Saula no li interessa gens ni mica reobrir la seva fàbrica, per tal com disposa d'una forta reserva econòmica i pot passar-se del benefici

de la mateixa i entretant espera que els obrers perdin la calma i impulsats per l'extrema necessitat actuin d'una manera extralegal que justifiqui el joc brut del patró.

En les converses tingudes en els llocs oficials hom s'haurà pogut fer càrrec de la irascibilitat del senyor Saula i del tortuós del seu procedir i malgrat tot, les coses resten parades en perjudici evidents dels obrers. Perquè no se li aplica la llei de defensa de la República a aquest senyor?

X. X. R.

Arts plàstiques

Assenyalem la importància que per a les arts plàstiques té la «Història del Arte Labor», en curs de publicació. Tenim a la vista el volum cinquè, dedicat a l'Art de l'Islam, text dels professors Heinrich Gluck i Ernst Diez, amb un estudi especial sobre l'art islàmic a Espanya i al Magraeb. El volum conté més de cinc-centes il·lustracions notabilíssimes.

—Consignem l'èxit assolit al Saló dels Independents de París per tres pintors catalans: Joaquim Biosca, amb un bell paisatge de Catalunya; Francesc Domingo, amb dues figures penetrants, i P. Isern i Alié, amb un paisatge de Mallorca molt reeixit.

—A les Galeries Syra, del carrer de la Diputació, hom ha pogut admirar els dibuixos de Jaume Busquets i d'Antoni Roca, així com l'exposició de l'obra retrospectiva de Sebastià Junyent.

—A les Galeries Laietanes hem pogut veure les pintures acadèmiques de F. Galofre Suris; els paisatges impressionistes de Josep Amat, i les obres juvenils d'Amadeu Freixas, Josep Granyó i Jaume Bernades així com les pintures de Rafael Alemany. Josep Tàtaret hi exposa així mateix uns paisatges molt reeixits.

—A can Parés, després de clausurada la copiosa exhibició de les belles pintures de Planes Doria, hi hem anat a veure les interessants teles de Carmel Davallillo, pintor de força i de temperament, les escultures de Pere Mayol i les exposicions particulars dels pintors Vidal Palmada, Joan Molines i Francesc Serra, i la del pintor rus Norman Lear.

Dels articles firmats són responsables llurs autors.

Cartes obertes al company llunyà

VI. — ANTECEDENTS MEDIATS DE LA REVOLUCIO BOLXEVISTA

Tothom que vulgui acostar-se honestament, no ja a l'estudi crític, sinó tan sols a la contemplació de la Rússia d'avui, té el deure ineludible d'examinar quina era la situació del país en produir-se la Revolució d'Octubre, i el conjunt de circumstàncies que componen la seva etiologia. Sense aquesta prèvia composició de lloc, el cas de Rússia resulta un fenomen monstruós, inconcebible i desconcertat.

Fins al segle XVII, encara que geogràficament Rússia es trobés inscrita a Europa, constituïa realment un poble a part. ¿Aconseguí Pere el Gran incorporar-lo a la civilització europea? La qüestió ha estat llargament debatuda i, ben avançat ja el segle XVII, com qui diu a les envistes de la Revolució Francesa, el judici, amb intuïció profètica, d'una mentalitat tan ferma com la de J. J. Rousseau, era totalment negatiu. «Tal poble és disciplinable quan neix—diu en el *Contracte Social*—i tal altre no ho és encara al cap de deu segles. Els russos no seran mai verament polítics, perquè ho han estat massa aviat. Pere posseïa el geni imitatiu; li mancava el geni veritable, que crea i ho fa tot de res. Algunes de les coses que va fer estaven bé; la major part eren fora de lloc. Va veure que el seu poble era bàrbar, però no veïu que no estava encara madur per a la política; volgué civilitzar-lo quan sols calia fer-lo apte per a la guerra. Volgué de primer fer alemanys o anglesos, quan calia començar per fer russos. Ha privat així els seus súbdits d'aconseguir allò que haurien pogut ésser, persuadint-los que eren allò que no són... L'Imperi de Rússia voldrà subjugar l'Europa i serà subjugat ell mateix. Els tàrtars, els seus súbdits o els seus veïns, esdevindran els seus amos i els nostres: aquesta revolució em sembla infalible. Tots els reis d'Europa treballen conjuntament per a accelerar-la.»

A desgrat que, fora de les grans ciutats establertes als marges de les rutes amb els grans rius, els exèrcits invasors i les caravanes dels marxants havien solcat les planúries immenses, en les viles i els logarrets la vida del pagès rus fluïa amb la plàcida beatitud i la conscient abjecció dels temps bíblics—des d'Abraham cap ençà, els conturs de la terra subsistien idènticament—, les influències de l'occident anaven sembrant el país, poc a poc, de ferment d'inquietud i de malestar. Des del 1825 al 1850, és a dir, en un període de vint-i-cinc anys, es registraren més de cinc-centes revoltes de camperols, asservits encara als boiards, com en l'època feudal. L'alçament *dekabrista* del desembre de l'any 1825, dirigit per oficials de l'exèrcit—domi-

nat fàcilment—representa el primer esforç revolucionari de la burgesia liberal per a conduir l'Estat vers el capitalisme industrial. Les guerres de la primera meitat del segle XIX, amb la incorporació del Cáucas, del Turkestan i del Llunyà Orient, eixamplen encara els dilatats àmbits de les Rússies. A mesura que creix la industrialització en les grans ciutats, augmenta l'antagonisme dels terratinents topoderosos i de la burgesia incipient, amb el xoc de llurs interessos contraposats. Els senyors dels grans latifundis necessiten, per a sostenir el luxe fastuós de llurs vides, la mà d'obra barata dels pagesos esclaus. La metòdica explotació de les terres els hauria reclamat un esforç d'atenció. L'explotació directa dels pagesos—sotmesos encara al jou ignominiós de l'època feudal, com a simples objectes de la propietat del senyor—era cosa més planera. La indústria, pel contrari, reclama la lliure contractació de la mà d'obra. La lluita, paral·lela a la del Nord contra el Sud, és cada dia més dura. L'aristocràcia té molta força per a assegurar la subsistència dels *mals usos*. Però la consciència dels temps té encara una força major. I allò que no pogué destruir l'acció directa dels esclaus ho desà la pressió moral de la consciència europea, i el 19 de febrer de 1861, el tsar Alexandre II signa el decret que allibera el pagès de la servitud de l'amo: la prestació corporal es transforma en una mena de parcel·la lliure. La llibertat del pagès, però—sotmes encara a la feixuga «tirania de les coses»—és sovint, i únicament, la llibertat de morir-se de gana. El somniat alliberament es tradueix en una immensa desil·lusió. La manera com els terratinents tracten d'interpretar la reforma jurídic-agrària, provoca més de mil revoltes camperoles.

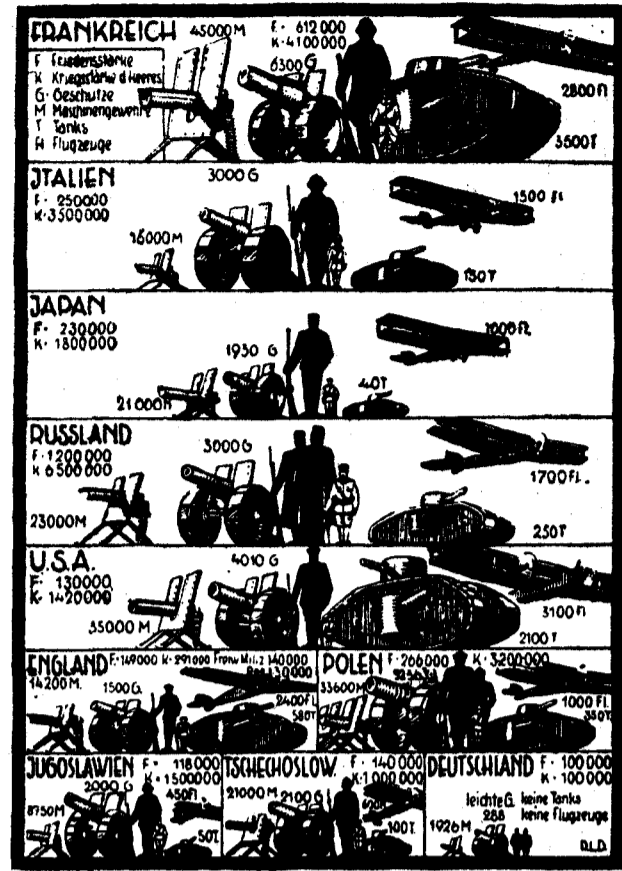
Mentrestant l'obra de la burgesia liberal va fent el seu curs, i mentre subsistien regions d'extensió enorme on el *nujik* viu patriarcalment, oblidat de tot—fins de la pròpia abjecció—es creen grans nuclis industrials on es concentren multituds proletàries. Les fàbriques amb més de mil obrers es conten per dotzenes, tot i ésser la població fabril una part insignificant de la població agrícola. Aquest desequilibri entre la contextura íntima de la ciutat i la del camp, creava una situació gràvida de impensades conseqüències. Amb la concentració proletària neixia una consciència de classe. El camperol que del patriarcalisme esteparí arribava a la ciutat, i amb uns centenars de quilòmetres en l'espai recorria en el temps el cicle mil·lenari que va de la barbàrie primitiva a la moderna civilització, havia de propor-

cionar el terreny més fèrtil per a l'ufanós arrelament de tota mena d'utopies revolucionàries. Les quimèriques doctrines dels Herzes, dels Txernixevsky i dels Baknín, són engolides com a pa beníet. En 1880, l'organització secreta «Narodnaia Volia» («Llibertat del Poble»), inaugura la seva actuació pública amb una sèrie d'atemptats. El tràgic ressò de les bombes homicides, concita l'interès dels pagesos en el moviment revolucionari. La salvatge illusió del terrorisme roig contra el terrorisme blanc. L'any 1881 és assassinat el tsar Alexandre II.

Amb la seva progressiva capacitació, el proletariat evolucionà del bakuninisme cap al marxisme, i l'any 1898 es funda el partit obrer social-demòcrata. La desteta de Rússia en la guerra amb el Japó (1904-1905)—tan plena d'analogies amb el desastre colonial d'Espanya del 98—posa al descobert la total incapacitat del règim. Arribem així a la Revolució de Gener (produïda el dia 9 del calendari julià, és a dir, el dia 22 del nostre calendari), en la qual sembla que tingueren una acció preponderant els «bolxeviki», o sigui, els elements de la fracció majoritària en què el partit socialista s'havia escindit l'any 1903. En la *Manifestació davant el Palau d'Hivern*, a Petersburg, caigueren morts 500 obrers i foren ferits més de 3.000. El moviment tingué vastes repercussions. Els camperols cremaren més de dues mil finques. A Odesa es subleva el cuirassat «Potemkin», seguit després per l'esquadra del Mar Negre. Un regiment de Kiev es posa al costat dels revolucionaris.

La revolució és ofegada amb sang. Tot amb tot, l'estrebada del monstre adormit posa de manifest la insospitada força del poble i obliga els governants a reflexionar seriosament. Cal reaccionar cap a una aparença democràtica. El 27 d'octubre es convoca la Duma. I, a desgrat de les imperfeccions del sistema electoral, hi fa cap un centenar de diputats treballistes. Això sembla excessiu: es dissol el Parlament i es convoquen noves eleccions, restringint més el sufragi. I a la nova Duma hi compareixen uns dos-cents diputats d'oposició. Es dissol el Parlament al cap de tres mesos i mig i trenta-set diputats són exiliats a Sibèria. Després de la repressió brutal de Trepov, cap del Govern, Stolypin vol assajar el *paternalisme* dictatorial amb el seu pla de reforma agrària. Però el mal es massa pregon per a guarir-lo amb simples pegats. La reforma de Stolypin és ineficac per a deturar el malestar creixent. Els treballadors de la terra passen gana. Els treballadors de la ciutat tenen fam i set de justícia. RAFAEL CAMPALANS

ELS ARMAMENTS

Un amic de Ginebra ens escrivia no fa gaire: «La Conferència del Desarmament... Quina immensa comèdia per a entretenir, encara, la paciència dels pobles!» Aquesta és la veritat. Mentre la Internacional socialista, mentre les mares del món, els estudiants, els sindicats, les cooperatives, reclamaven a les potències capitalistes reunides a Ginebra l'immediat desarmament, el poble xinès resistia heroïcament a Xapei l'allau de ferro i de foc que li llançava el damunt la plutocràcia japonesa. Amb sinistra

coincidència, els discursos de Ginebra es simultaniejaven amb els esclats de les bombes que destruïen els barris obrers de Xangai. En aquesta conferència que havia de consagrar la pau del món, que té per símbol una espasa partida per un ram d'olivera, es pretén crear un exèrcit internacional que vingui a agreujar la situació creada pels exèrcits nacionals. La gran idea! De la cosa inoqua que fins ara ha estat la Societat de Nacions, en volen fer un instrument de guerra.

D'una revista cooperativa de Colònia, «La família cooperadora» («Genossenschaftsfamilie») hem reproduït el gravat adjunt, en el qual es representen gràficament les forces bèl·liques d'aire i terra de les principals potències mundials: França, Itàlia, Japó, Rússia, Estats Units, Anglaterra, Polònia, Iugoslàvia, Txecoslovàquia i Alemanya.

Les inicials que figuren davant de les xifres signifiquen: F, soldats en temps de pau; K, soldats en temps de guerra; G, peces d'artilleria; M, metralladores; T, tancs; i Fl., avions de guerra. Cal remarcar que Alemanya no posseeix cap tanc ni cap avió de guerra. El tractat de Versalles li ho priva.

Cap a l'organització de la Catalunya futura

D'acord amb l'article onzè del projecte d'Estatut de Catalunya, serà de l'exclusiva competència de la Generalitat l'organització del nostre règim local. Al nostre país on entre els polítics tan poca afició hi ha als estudis de les ciències administratives, cal obrar amb molta atenció en resoldre l'aspecte administratiu de la Catalunya futura, per a no caure en els mateixos defectes que tant hem criticat de l'administració espanyola, i que tan funests han estat per a la vida de l'Estat.

Molt s'ha discutit sobre la preponderància de l'element polític sobre l'element tècnic; s'han complicat les discussions molt sovint, portant el problema a extrems exagerats que no han donat cap solució, però sempre tothom ha estat d'acord, que mentre en els organismes administratius públics, el predomini polític sigui absolut sense donar cap mena d'intervenció en la discussió de la cosa pública a l'element tècnic, l'administració dels Estats serà sempre negativa. Quan la Mancomunitat Catalana havia trobat la fórmula que l'element tècnic assistís a les sessions amb un caràcter purament informatiu; quan Primo de Rivera va promulgar l'Estatut municipal va disposar-hi l'obligació del Secretari de l'Ajuntament d'advertir als regidors en quant s'extremessin, advertència que havia de consignar en l'acta de la sessió per a evitar la responsabilitat del funcionari.

Fixades aquestes dues provatures de la intervenció, malgrat que informativa del funcionari en la cosa pública del nostre país, cal dir que els homes que treballaven per Catalunya a l'any 1910, reconeixent la gran transcendència que per al progrés dels organismes públics té el fet de poder comptar amb funcionaris degudament preparats, crearen l'Escola de funcionaris avui millor qualificada d'«Escola d'Administració pública». «Quina finalitat es perseguia? La que suava s'ha exposat. ¿Ha donat resultat l'Escola? Magnífic: els alumnes llicenciats sortits de l'Escola i ocupats en molts municipis de Catalunya han deixat, en general, magníficament sentat el pavelló de l'Escola. Però s'ha donat el cas extraordinari que l'element polític que va crear

l'Escola sembla com si sols l'hagués creada per a una vanitat exterior, tota negada que amb una habitud negativa i que tots, absolutament tots els partits polítics que han passat pels Ajuntaments, no han tingut en compte per a res als llicenciats en Administració pública, han facit els Ajuntaments d'homes que de funcionaris no en tenen res (hi ha hagut algun cas que ni escriure sabia), però tots ells formaven o formen o han format a les cledes polítiques que han passat pels Ajuntaments. I aquesta actitud equivocada dels administradors de la cosa pública ha portat com a conseqüència l'agudització del problema dels funcionaris que absorbeix la major part del pressupost de despeses, problema que, segons frase d'un eminent municipalista concorrent al III Congrés de Ciències administratives celebrat a Brusel·les el 1928, queda reduït a una fàcil solució: a millor qualitat menor quantitat.

Els partits polítics no han d'oblidar que la mania del funcionarisme és greu per a la Hisenda pública, que és com un cranc que la devora i que, ademés, sap plantar cara imponent a qui sigui. I qui en dubti que ho prengui al senyor Azata.

Si hem d'organitzar seriament la vida futura de Catalunya, no oblidem aquest aspecte essencial de la qüestió. No oblidem que al nostre país els fracassats i els que no serveixen per a res, tots aspiren a ésser funcionaris públics, a cobrar del pressupost, a ésser una càrrega pel poble, a malmetre la cosa pública, a desmoralitzar-la. De la mateixa manera que un patró manya vol per al seu taller un fadrí de l'ofici, els organismes públics han d'estar integrats, en la seva funció administrativa, per funcionaris aptes. Mentre no es faci així no es té cap força moral per a exigir sacrificis al contribuent.

L'Administració pública no és una cosa tan fàcil que pugui ésser lliurada a mans mercenàries. La bancarrota de la cosa pública és la ruïna del país. Si no organitzem degudament la nostra vida futura, Catalunya caurà en el pecat de la desorganització i del desballestament de la cosa pública, que tant ha criticat. No vulguem ésser iguals o pitjors; vulguem ésser superiors. Del bé públic en neix el bé particular; quan la Hisenda de l'Estat no pot aguantar-se, la riquesa particular se'n va a la fallida. En Jaume Carné ens ho acaba de confirmar. O fem un sacrifici indispensable o el sacrifici serà fatal. Arreu del món sempre és igual. Amb els números s'hi poden fer moltes jocs de mans, però sempre, quan les coses no fan bé, al cul del sac es troben les engrunes. F. ROSELL I MONTANÉ

organització econòmica integral, portada amb rapidesa i fermesa i completada per l'acció política, com a instrument indispensable per a afavorir i facilitar el seu desenvolupament. Fer-ho altrament, fer dependre la transformació d'un règim econòmic per una acció purament política, és, tant ací com a Moscou, començar la casa per la teulada. LLUIS ARDIACA

Les tasques de la classe obrera en el desenrotllament de l'economia col·lectiva

Es una opinió generalment admesa en el camp socialista, particularment entre els seus sectors dits *esquerrans*, que la política és l'únic mitjà de transformar l'actual règim d'economia capitalista en un règim d'economia col·lectiva. I no sols es manté i es propaga aquesta idea, sinó que es condiciona a ella tota activitat de les masses obreres, situant-les en un règim d'interinitat i de crítica estèril. Es fa dependre tota transformació econòmica de la pujada al poder dels partits polítics, i quan després d'uns anys d'anginosa espera i d'esforços formidables de propaganda, arriba el moment de decretar aquelles mesures que en mig any han de capgirar la vida econòmica de tota una nació, comença la sèrie dolorosa de concessions, de temporitzacions, de dificultats insuperables, i amb ella la desil·lusió i el desencís de les masses obreres que havien estat mogudes per un programa rotund, enèrgic, màgic gairebé, i que venen com aquells homes que han alçat al poder obren de ben distinta manera de com els havien promès, a voltes d'una manera radicalment oposada!

Aquesta idea de la transformació econòmica per mitjà de la política, cal combatre-la enèrgicament, no sols perquè és ineficac, sinó perquè està desproveïda de tota lògica socialista, de tot científisme, diríem. Oïu com parla el Dr. Max Weber, un dels caps de la Unió Sindical Suïssa: «Una estructura econòmica no pot modificar-se sensiblement per la política. Això seria negar tota experiència, tot coneixement teòric. Cosa curiosa: persones que es diuen marxistes, es decanten a favor d'aquesta concepció del més pur antimarxisme, i convé recordar-los que des d'aquest punt de vista, és a dir, el marxista, el desenrotllament econòmic és el tot.» (*Revue Syndicale Suisse*, gener 1932: «Les tâches de la classe ouvrière dans le développement de l'économie collective»). Efectivament, el capitalisme, sistema econòmic, només pot ésser combatut en el terreny econòmic, i és endebades que emprem instruments i mètodes de lluita que no puguin ésser utilitzats en aquest camp:

els fracassos seran, si no absoluts, fortament desproporcionats a l'esforç realitzat.

Situada al marge de la societat actual, la classe obrera pateix d'un efecte de miratge: veu en el poder polític la representació màxima del capitalisme i es llança adalderadament a la seva captura, i quan l'aconsegueix es troba amb què aquest poder polític sols és un efecte òptic, un simple reflex d'una infraestructura econòmica que no és possible alterar-lo en les seves relacions essencials amb mesures exteriors. Si els socialistes volem avançar realment alguns passos en el camí de l'emancipació de la classe obrera, cal que deixem de tenir aquesta concepció absoluta del poder polític i que situem l'acció política en el mateix pla accessori que ho fan els nostres enemics. Cal, sobretot, que tinguem en compte que l'acció que ha d'ocupar d'una manera preferent les activitats de la classe obrera és l'acció econòmica, a fi que aquesta pugui anar creant els organismes que han de substituir el capitalisme en les principals funcions de l'economia social.

«Cal que la classe obrera sàpiga que la idea que ella es fa que el capitalisme s'esfondrarà un dia i que una altra organització el reemplaçarà l'endemà, és una utopia», diu molt justament el Dr. Max Weber en l'article esmentat, car aquesta organització no existeix ni pot crear-se en una setmana ni en un any. La crisi actual ja constitueix en certa manera un esfondrament del capitalisme, i tots podem veure com les funcions essencials que queden desatesses no poden ésser exercides per ningú més per manca de l'organització necessària. Cal doncs, començar immediatament a crear aquesta organització econòmica pròpia de la classe obrera, que no sols li servirà d'instrument eficaçíssim de lluita, sinó que li permetrà adquirir aquella competència indispensable per al dia en què entri a regir el conjunt de l'economia col·lectiva.

«Una bona part de l'economia—cittem novament Weber—està ja sostreta al capitalisme. A part de les empreses d'Estat i municipals, els elements que constitueixen l'economia

col·lectiva són les cooperatives en la producció i en el comerç. Es en aquest terreny on ha d'exercir-se la nostra activitat. ¿Tindríem dret de parlar d'una economia dirigida, si no som capaçs nosaltres mateixos de treballar amb èxit en les parts de l'economia que cauen sota el nostre domini?»

Els organismes econòmics propis de la classe obrera són les cooperatives de consum i de producció. Elles posen en joc la força econòmica dels treballadors, en llur doble aspecte de consumidors i productors i elles edificuen un sistema econòmic socialista que opera dins mateix de l'economia capitalista i la substitueix peça per peça. Vuitanta-set anys fa que els Pioners de Rochdale fundaren llur petita cooperativa i avui dia els obrers organitzats cooperativament es compten per desenes de milions i les empreses comercials i industrials pròpies del Moviment Cooperatiu, per centenars de milers, moltes d'elles d'un grau de perfecció i eficàcia molt superiors a les del capitalisme. I si aquesta gran obra ha estat realitzada per una part només de la classe obrera, ¿què seria avui del capitalisme si tota la classe obrera s'hagués dedicat plenament durant el darrer mig segle a l'acció cooperativa de consum i producció? «Si des de 1844 la classe obrera mundial s'hagués dedicat plenament a la Cooperació, a l'endemà de la guerra europea s'hauria pogut apoderar amb tota facilitat del poder», ha dit amb aquestes o semblants paraules Henry J. May, el secretari general de l'A. C. I. I en lloc d'això, què ha passat? La classe obrera, quan no ha estat empenya a revoltes cruentes, d'on ha sortit calcigada, ha estat obligada a acontentar-se amb la digestió d'uns textos idiotes, i avui en dia es troba en la tràgica situació de veure com el capitalisme s'esfondra, i no tenir els elements suficients per a reemplaçar-lo. Tant de temps maleït el capitalisme, i ara que la maledicció s'acompleix, voldríem deturar la seva davallada, car veïem compromesa en ella la nostra existència.

En aquesta situació, no queda altre camí a la classe obrera que la seva

TOC D'ATENCIÓ

Cal donar un toc d'atenció a l'actual ministre del Treball de la República Espanyola per la seva actuació envers els obrers carrilaires. Després de dotze anys d'haver-se reconegut pel Tractat de Berna la jornada de treball de vuit hores; després de deu mesos de règim republicà; després d'haver sortit a la «Gazeta de Madrid» del 2 de juliol propassat el Decret que imposava en la nostra República la jornada legal de les vuit hores, el senyor Largo Caballero tornava enrera i feia publicar en la «Gazeta» del 21 del mateix mes una «Orden» en la qual s'assenyalava tot un seguit de tràmits a fer amb l'única finalitat d'ajornar la implantació de la jornada legal per a major satisfacció de les companyies carrileres. Aquesta «orden»

acabava dient: «...a fin de que las normas de que se trata empien a regir el primero de enero próximo».

Doncs bé: ha passat el primer de gener i també el de febrer, i la jornada de vuit hores no ha estat establerta encara... Sembla que n'hi ha per dies, i fóra molt possible que arribés el Primer de Maig (ara «Fiesta Nacional») —jorn en què el món proletari no treballa en senyal de dol i de protesta per les víctimes caigudes a Xicago l'any 1873, demanant la implantació de la jornada de vuit hores— i els carrilaires ens trobem encara treballant-ne dotze, per la poca voluntat d'un ministre de Treball que no ha sabut o no ha volgut fer complir el que ell mateix té disposat. LLUCIFER

Unió Socialista de Catalunya

(Continuació de la pàgina 1)

urgència que no permetin reunir a temps una assemblea.»

De la Secció del Districte II.

«Organització d'un Comitè o Consell que controli i orienti l'actuació dels regidors del Partit d'acord amb les seves suggerències.»

«La necessitat de la creació d'una biblioteca de la U. S. C. és cosa que avui en dia es fa sentir, i molt més encara ho serà en l'esdevenidor.»

«Volem, no obstant, evitar la creació d'una biblioteca més, amb tots els defectes i dificultats que tenen totes les que en general avui es vénen creant arreu.»

«Volem també evitar el que cada Secció de Barcelona o de la resta de Catalunya repeteixi l'adquisició de volums que si bé són a vegades útils, no deixa en molts casos d'ésser una despesa que priva de l'adquisició de volums molt menys freqüents i fàcils d'obtenir.»

«Amb aquest fi, proposem que la Federació Comarcal o el Consell Executiu cerqui el lloc més a propòsit per a fer-hi la Biblioteca de la U. S. C., inspirada en els principis següents:

«La biblioteca constarà de dues parts.

«Primera part: Els llibres que per adquisició directa o per donatiu pertanyin a la U. S. C.»

«Segona part: Un fitxer (del qual hi haurà un duplicat a cada secció que es serveixi de la Biblioteca), en el qual constaran els llibres que, essent propietat particular d'afiliats a la U. S. C., tinguin aquests a casa llur, amb la intenció i el desig de DEIXAR llegir a tot afiliat a la U. S. C.»

De la Secció del Districte III.

«Revisió de les tarifes tramviàries.»

«Que passin a beneficència els interessos de les quantitats que en concepte de dipòsit retenen les companyies d'electricitat.»

De la Secció del Districte IV.

«Haver vist amb disgust que en el moment de reunir-se les Seccions en Assemblea per a discutir l'ordre del dia del Congrés Comarcal no tinguessin l'informe del company Xirau referent a la seva actuació a la Comissió de Cultura de l'Ajuntament, privant-nos d'examinar-lo i estudiar-lo. Ho lamentem més, per quant considerem que la tasca de Cultura és una de les més interessants, i possiblement on la Unió Socialista de Catalunya està més fermament representada.»

«Organitzar una Comissió investigadora d'immoralitats municipals, que a més d'investigar, tendeixi a corregir abusos, denunciant-los a l'opinió pública.»

«Que s'afegeixi al nom del Partit el subtítol «Partit Obrer».

De la Secció del Districte VIII.

«Que els nostres parlamentaris es dirigeixin públicament a la minoria parlamentària del Partit So-

cialista obrer espanyol, recordant-li els compromisos contrets amb els afiliats i electors, d'abandonar definitivament el Marroc i la supressió total del pressupost de guerra.»

«Que en el successiu no sigui acumulat més d'un càrrec d'elecció popular en una mateixa persona.»

«Que el Congrés nomeni una comissió que faci els treballs necessaris per a esbrinar l'actuació dels afiliats al partit que intervingueren en l'afar de la presidència del Tribunal Tutelar de Menors, elevat un informe de les seves indagacions a la Junta Executiva perquè falli en conseqüència abans de la primera reunió de la Junta Central, la qual haurà de ratificar o rectificar el fall de la Junta Executiva.»

«Que el Congrés nomeni una Comissió que faci els treballs necessaris per a convocar una reunió d'afiliats al Partit afectats pel problema sindical, per a estudiar la conveniència de definir-se i d'actuar en un aspecte tan important, sobretot en aquests moments en què els desencerts d'un i altre organisme sindical colloquen els obrers interessats, en un estat de confusió i desorientació absoluts.»

«Que es nomeni una Junta Central de Cens Electoral composta d'un delegat de cada una de les seccions, el qual delegat organitzarà en la respectiva secció els treballs d'organització electoral corresponents i d'acord amb la Junta Central del Cens Electoral.»

De la Secció del Districte X.

«Que el Congrés acordi que cap afiliat al Partit no pugui tenir vot en les votacions de les Seccions per a candidats fins després de tres mesos del seu ingrés.»

«Que el Congrés acordi adreçar-se als regidors recomanant-los que en tots moments i ocasions patentitzin llur esperit en tot quant sigui referent a la municipalització de serveis i sanejament de la burocràcia municipal.»

«Que una vegada complerta la missió per l'Estatut del company Campalans, es reintegri al càrrec de regidor a l'Ajuntament, per ésser del tot necessària la seva actuació dintre la minoria de la U. S. C.»

«Que el Congrés acordi que per a poder controlar o influir els organismes sindicals existents d'acord amb els principis i tàctica del Partit, és necessari que totes les Seccions tinguin llurs afiliats classificats per oficis o professions i anotats els respectius sindicats a què pertanyen, per tal de poder reunir, d'acord amb el Comitè de la Federació Comarcal, tots els que pertanyin a indústria determinada en tots aquells casos que sigui necessari o així ho reclamin els esdeveniments o determinades actuacions de la classe obrera organitzada.»

TALLERS

ZEUS

Construcció de l'aparell de Ràdio "ZEUS" de 3, 5 i 6 vàlvules completament selectius. • Reparació d'altres aparells de Ràdio i gramòfons de totes menes

▼

"ZEUS"

Sepúlveda, 174

Telèfon 30883

Bibliografia cooperativa

The People's Year Book, National and International 1932. — Prepared by the Co-operative Press Agency. — Published by the Co-operative Wholesale Society Limited, Manchester, and the Scottish Co-operative Wholesale Society Limited, Glasgow.

L'anuari que editen conjuntament les Cooperatives Majoristes Anglesa i Escocesa ha arribat aquest any a la 15.ª edició. D'any en any el seu contingut i la seva presentació han anat millorant fins a convertir-se avui en un magnífic volum de 860 pàgines, bellament rellegit, que conté un tresor de dades precioses sobre la cooperació britànica i internacional i una sèrie de documents de gran vàlua sobre la civilització actual. Sota aquest aspecte cal assenyalar els estudis que del nivell de vida en llurs respectius països fan l'economista anglès J. A. Hobson; el professor alemany de Cooperació, doctor Ernst Grünfeld; l'economista suec Thorsten Odhe; el doctor A. Vukowitsch, un dels dirigents de la cooperació austríaca; el Secretari de la Federació Francesa de Cooperatives, George Yung; el publicista alemany Josef Mendel; i el doctor J. P. Warbasse, President de la Lliga Cooperativa dels Estats Units. Tots ells revelen d'una manera ben crua quins són els efectes de la crisi capitalista sobre l'economia popular i ens diuen els progressos del moviment cooperatiu en cada país en la lluita que ha emprès per a donar al poble la direcció de l'economia nacional i assegurar als éssers vivents un nivell de vida que no els faci sentir greu d'haver nascut.

Conté l'anuari altres estudis sobre problemes econòmics i socials, nacionals i internacionals, tractats tots ells d'una manera competent i completa, i una interessant revista dels progressos realitzats pels pobles britànics durant el darrer any en cada una de les branques de l'aviació, de l'art, del teatre, del cinema, de la ciència, de la finança i de la literatura, que constitueix un utilíssim compendi de llurs activitats. El volum ve enriquit per una sèrie de làmines en rotogravat que il·lustren i recorden els principals esdeveniments ocorreguts durant el darrer any en el món. LL. A.

Subscripció permanent pro Justícia Social

Subscripcions mensuals

SUMA ANTERIOR	213,35 ptes.
Un Socialista Italià	1,50 »
D. S.	2,85 »
B. S.	1,75 »
Total	219,45 ptes.

Donatius

SUMA ANTERIOR	339,— Ptes.
Josep Canadell (Lleida), rebut	20,— »
D. S.	3,— »
Tomàs Amat	8,— »
Total	370,— ptes.

CORREU ADMINISTRATIU

Alfons Torres (de Bonmall), rebudes subscripcions i gir.	20,50 ptes.
Josep Canadell (de Lleida), gir.	130,50 »
Alexandre Jaime (de Madrid), gir de	8,— »
Total	159'00 ptes.

NOTA: Per error es consignà al total anterior 215,60 ptes. en lloc d'ésser 213,35.

DEL MEU CARNET

NOVES D'IRLANDA

Un amic de Dublín ens escriu: «Ací patim una dictadura molt tirànica que representa el partit que vol fer d'Irlanda una mena de «dominion» britànic, teòricament independent. Però aquest Govern ha de lluitar contra l'oposició dels republicans constitucionals, que tenen representació al Parlament, i contra els republicans integrals que menyspreen el Parlament per no representar la nació irlandesa i perquè els seus diputats han de prestar fidelitat al rei britànic.»

En una lletra posterior, el mateix amic ens comunica: «Per dissort, a Irlanda tots els partits polítics són partits de dreta, gairebé puc dir d'extrema dreta, tret dels comunistes, que ací no tenen cap pes.» I referint-se a la dictadura regnant, diu: «Si volgués dir públicament la veritat sobre l'Estat lliure d'Irlanda (lliure de nom, només) seria inculpat de sedició i jutjat pel nostre infame tribunal militar. Ací és prohibit de criticar l'administració. Hom diu que aviat canviarem de Govern; esperem-ho, car l'actual és d'allò més tirànic; és una dictadura que no representa el país; a causa del jurament de fidelitat que es nega a prestar el partit republicà integral, el qual d'aquesta manera s'exclou el mateix del Parla-

ment. Aquest Govern és clerical, catòlic i capitalista. Tenim la censura política i moral per a tota mena d'impresos. Tota discussió sobre el matrimoni i sobre els problemes socials és prohibida. El divorci no existeix, etcètera, etc. Exteriorment, l'Estat lliure d'Irlanda disfruta d'una llibertat completa. I és independent i sobirà, encara que de nom no hi sigui. Anglaterra no va voler concedir, en 1922, el nom de República. Avui no hi hauria cap inconvenient a declarar-nos república, però el Govern Cosgrave no ho vol. Cosgrave vol romandre al poder i teòricament res no separa el partit que mana del partit republicà constitucional, sinó és aquesta qüestió de nom: «dominion» o república. És cert que Anglaterra posseeix encara alguns indrets a la costa i tota la Irlanda del Nord-Est i que nosaltres no tenim vaixells de guerra...» I el nostre corresponçal afegeix després: «Millor!»

Ens manca espai per a comentar com cal aquestes noves irlandeses. Un fet és evident: que mentre Irlanda ha assolit la seva llibertat nacional li resta encara molt de camí per a assolir les llibertats essencials de l'home... No; per aquest costat, Catalunya no pot ni vol emmirallar-se amb l'heroica Irlanda. ULISSES

La paràlisi del comerç mundial

La paràlisi creixent que es va apoderant del comerç internacional apareix clarament exposada en el quadro següent publicat no fa gaire per la important revista anglesa *The Economist*, on es compara el comerç d'importació i exportació de 1930 i 1931, de set importants països industrials que representen, en conjunt, més de la meitat del comerç exterior del món:

INDEX DEL COMERÇ ESTRANGER (1929=100)

Països	1930		1931	
	Import.	Export.	Import.	Export.
França	90	85	72	61
Alemanya	77	90	50	73
Itàlia	80	79	54	66
Suïssa	94	84	82	64
Gran Bretanya	86	78	72	53
E. Units (1)	70	73	48	40
Canadà (1)	78	75	48	50

(1) Comprèn el comerç de trànsit. Heus ací clarament exposada l'estreta interdependència que existeix entre les nacions i els resultats de la folla actitud d'aquells països que per voler salvaguardar llur situació econòmica tanquen l'entrada als productes

Secció d'Estudis Polítics i Econòmico-Socials de l'Ateneu Polytechnicum

NOTA PREGADA

En la constitució de la Secció d'Estudis Polítics i Econòmico-Socials de l'Ateneu Polytechnicum, el seu primer acord és el d'expressar públicament la seva enèrgica protesta contra la mesura tendenciosa del Govern de la República Espanyola, en deportar en massa uns obrers dels quals encara el poble no sap en concret quina ha estat llur culpa.

URALITA

ELS MILLORS MATERIALS PER A LA CONSTRUCCIÓ

URALITA, S. A.

PLAÇA ANTONI LÓPEZ, 15

TELÈFON 16556 :: BARCELONA